

Въ селото се събраха хора. Всички гледаха болното щъркелче, клатѣха глави, хулѣха оня, който бѣше му нанесълъ най-голѣмото нещастие.

Тогава къмъ тѣхъ се промъкна една сбръчкана, чорлава бабичка, примигваше съ сивитѣ си очи и повтаряше:

— Щърково крило за лѣкъ се взима.

— Какво? — викнаха възмутени децата.

А едно момченце приближи до нея:

— Ти ли отрѣза крилото?

— Тя е! Тя е — викаха всички.

Бабичката ги стрелна съ мѣнички, зли очи, помъчи се да се отдръпне, но децата я заобиколиха, плачеха, сърдѣха се, викаха:

— Какъ не те дожалѣ

— Душа нѣмашъ ли ти?

— Да направятъ така на тебе, добре ли ще ти бжде? А? Не те е грѣхъ!

— Вещица зла!

Тя се повъртѣ между възмутенитѣ разплакани деца и бързо заситни къмъ дома. Момиченцето пригърна нѣжно щъркелчето, галѣше го съ лицето си и го отнесе въ тѣхната кѣща.

Раната полека-лека заздравѣ. Щъркелътъ порасна между добритѣ деца, но никога вече, когато видѣше човѣкъ, не приближаваше така радостно и спокойно както преди. Той ходѣше, помръдваше отрѣзаното си крило, а понѣкога вдигаше влажни очи и гледаше онова ясно небе, отъ което просторитѣ и планинитѣ му кимаха да полети, викаха го далечни страни, но той размахваше само едно крило, подскачаше, въртѣше се предъ насълзенитѣ очи на добритѣ деца и тамъ, при тѣхъ, остана.

